

*Enige voorzieningen in verband met de invoering van een interim-regeling voor invaliditeitsrentetrekkingen*

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 6

In verband met het wetsvoorstel inzake een interim-regeling voor invaliditeitsrentetrekkingen is het wenselijk gebleken enige wetten op enkele punten te wijzigen.

**Artikel I**

A. Het eerste lid van artikel 102 der Invaliditeitswet regelt de bevoegdheid van de Raad van Arbeid om beneden 65-jarigen, aan wie een rente krachtens die wet op grond van invaliditeit is toegekend, zo dikwijls als nodig wordt geoordeeld te controleren of te doen controleren, ten einde na te gaan of de ingevolge de Invaliditeitswet, voor het recht op een zodanige rente, vereiste mate van invaliditeit nog aanwezig is. Het tweede lid maakt hierop een uitzondering ten aanzien van degenen, die de leeftijd van 60 jaar hebben bereikt en gedurende 5 jaren in het genot zijn van een invaliditeitsrente. Van deze 60 tot 65-jarigen, die reeds gedurende 5 jaren invaliditeitsrente genieten, kan deze rente dientengevolge bij de huidige wetstekst — gezien ook het bepaalde in de artikelen 106 en 107 der Invaliditeitswet — niet meer worden ingetrokken, ook al zou de invaliditeit inmiddels geëindigd zijn.

Zolang de rente en de toeslag slechts betrekkelijk geringe bedragen belopen, is deze situatie aanvaardbaar. Nu evenwel ingevolge de interim-regeling de uitkering bij invaliditeit op een aanmerkelijk hoger niveau wordt gebracht, acht de ondergetekende geen termen aanwezig om ten aanzien van 60 tot 65-jarigen, die reeds gedurende 5 jaren in het genot zijn van een invaliditeitsrente, met betrekking tot het onderzoek inzake het al dan niet bestaan van invaliditeit in de zin van de Invaliditeitswet een andere maatstaf aan te leggen, dan voor beneden 60-jarigen en voor 60 tot 65-jarigen die nog niet gedurende 5 jaren in het genot zijn van een invaliditeitsrente. Het vervallen van het tweede lid van artikel 102 der Invaliditeitswet maakt het mogelijk ook alle invaliditeitsrentetrekkingen van 60 tot 65 jaar op hun invaliditeit te controleren en bij gebleken afwezigheid van de invaliditeit de rente — en daarmee tevens de bijslag — in te trekken.

B. Het eerste lid van artikel 118a der Invaliditeitswet verplicht de invaliditeitsrentetrekker en de weduwe, die op grond van invaliditeit een weduwenrente geniet, mededeling te doen aan de Sociale Verzekeringsbank, indien zij na staking van de arbeid in verband met de invaliditeit wederom inkomsten uit arbeid gaan genieten of meer gaan verdienen, dan tot dusverre het geval was. Een zodanige mededeling kan immers een aanwijzing zijn, dat de rentetrekker niet meer invalide is in de zin van de Invaliditeitswet en dat de rente derhalve dient te worden ingetrokken.

De omstandigheden, waarop het eerste lid betrekking heeft, kunnen evenwel reeds intreden, wanneer een rente is aangevraagd, doch nog niet toegekend. Daarom is het van belang om de verplichting tot het doen van de betreffende mededeling reeds op de betrokkenen te leggen terstond van het indienen van een aanvraag om rente af. Het voorgestelde nieuwe tweede lid van artikel 118a beoogt hierin te voorzien.

Met betrekking tot de wijziging, voorgesteld voor het huidige tweede lid — dat wordt vernummerd tot derde lid — zij het

volgende opgemerkt. Het huidige tweede lid wijst een aantal groepen rentetrekkingen aan, ten aanzien van wie de verplichting tot het doen van de vorenbedoelde mededeling niet geldt. Dit zijn dezelfde rentetrekkingen als die, welke in verband met het bepaalde in artikel 102 der Invaliditeitswet niet meer worden gecontroleerd op hun invaliditeit en wier rente dientengevolge niet meer wordt ingetrokken.

Het opleggen aan deze rentetrekkingen van de hiervoren genoemde verplichting tot het doen van bepaalde mededelingen heeft immers geen zin indien toch niet meer op de rente wordt teruggekomen.

Nu in verband met de invoering van de interim-regeling is voorgesteld het tweede lid van artikel 102 der Invaliditeitswet te doen vervallen — waardoor de controle op de invaliditeit wordt uitgestrekt tot alle invaliditeitsrentetrekkingen van 60 tot 65 jaar — ligt het voor de hand, dat de in het eerste lid van artikel 118a der Invaliditeitswet opgenomen verplichting tot het doen van bepaalde mededelingen ook dient te gelden voor deze rentetrekkingen. Door de voorgestelde wijziging van het huidige tweede lid van artikel 118a der Invaliditeitswet wordt aansluiting verkregen bij het voorgestelde gewijzigde artikel 102 van die wet.

Opgemerkt zij nog, dat in het voorgestelde nieuwe derde lid, onder *b*, van artikel 118a der Invaliditeitswet de vrijstelling van de verplichting tot het doen van de in het eerste lid van dat artikel omschreven mededelingen met betrekking tot weduwen, die de leeftijd van 60 jaar hebben bereikt, wordt beperkt tot diegenen onder deze weduwen, die niet in het genot zijn van een invaliditeitsrente. Er is immers geen reden om deze weduwen te controleren omdat, ook al zou de invaliditeit, op grond waarvan deze weduwenrente werd toegekend, niet meer aanwezig zijn, zij toch in het genot blijven van de toegekende weduwenrente uit hoofde van de bereikte leeftijd. Met het oog op deze weduwenrente is derhalve geen mededelingsplicht nodig. Uitsluitend indien de weduwe naast haar weduwenrente een invaliditeitsrente geniet is met het oog op deze laatste rente de verplichting tot het doen van de in artikel 118a, eerste lid, der Invaliditeitswet bedoelde mededeling vereist.

C. In het tweede tot en met vijfde lid van artikel 119 der Invaliditeitswet wordt geregeld met ingang van welk tijdstip een beslissing tot intrekking van een rente begint te werken.

Voorgesteld wordt, het huidige derde lid van genoemd artikel zodanig te wijzigen, dat het de ingangsdatum aangeeft voor alle gevallen, waarin een invaliditeitsrente of een weduwenrente, toegekend op grond van invaliditeit, wordt ingetrokken op grond dat de rentetrekking opgehouden heeft invalide te zijn. Bij de huidige redactie omvat het betreffende lid slechts een deel van die gevallen, terwijl het overige deel via het huidige tweede lid wordt geleid. Laatsbedoeld lid kan in de nieuwe opzet vervallen.

Het nieuw voorgestelde vijfde lid geeft de datum van ingang aan van een beslissing, waarbij een invaliditeitsrente of een weduwenrente, toegekend op grond van invaliditeit, wordt ingetrokken wegens weigering van de rentetrekking om zijn medewerking te verlenen tot het onderzoek als bedoeld in artikel 102 der Invaliditeitswet of om geneeskundige voorschriften op

te volgen. Tot dusver werd de ingangsdatum van de beslissing tot intrekking der rente ook voor deze gevallen bepaald door het tweede lid, dat komt te vervallen.

D. De wijziging, voorgesteld met betrekking tot artikel 120 der Invaliditeitswet, is een gevolg van de wijzigingen, welke artikel 119 van die wet ondergaat in verband met het vermeldde onder C.

E. De onder E voorgestelde wijziging beoogt de redactie van het vierde lid van artikel 154 der Invaliditeitswet aan te passen aan de overeenkomstige redactie van artikel 13, derde lid, tweede volzin, van de Algemene Ouderdomswet en artikel 25, vijfde lid, van de Algemene Weduwen- en Wezenwet.

F. Op grond van de huidige tekst van artikel 161 der Invaliditeitswet vindt toekenning van een rente niet plaats, indien de aanvrager, of indien het een aanvraag om wezenrente betreft voor twee of meer kinderen, alle kinderen na indiening van een aanvraag overlijden en door de Sociale Verzekeringsbank op het tijdstip van overlijden nog niet is beslist op de aanvraag. Bij de huidige lage bedragen aan rente en toeslagen is een dergelijke bepaling nog wel aanvaardbaar. Nu ingevolge de interim-regeling voor rentetrekking op invaliditeitsrenten relatief aanmerkelijk hogere bijlagen zullen worden gegeven, acht de ondergetekende het niet verantwoord de huidige situatie te doen voortbestaan. Hij is van oordeel, dat na invoering van de interim-regeling de financiële belangen, welke verbonden zijn aan een aanvraag om invaliditeitsrente van zodanig gewicht zijn, dat deze niet afhankelijk gesteld dienen te worden van het tijdstip, *waarop op de aanvraag wordt beslist*. Geschiedt die aanvraag bij het leven van de verzekerde, dan dient op deze aanvraag een beslissing te volgen. De verzekerde heeft immers aan zijn verplichtingen voldaan. Hij heeft rente aangevraagd. Dit ligt anders, indien de aanvraag eerst wordt gedaan na het overlijden van de verzekerde. In dat geval kan worden gesproken van een te laat ingediende aanvraag. Indien daarnaast in aanmerking worden genomen de moeilijkheden, welke voor de uitvoeringsorganen rijzen om alsnog de mate van invaliditeit vast te stellen, in het bijzonder indien het overlijden reeds geruime tijd geleden heeft plaatsgevonden, dan is het verantwoord om een aanvraag, welke eerst na het overlijden van de verzekerde wordt ingediend, als niet-ontvankelijk terzijde te leggen.

Het ligt voor de hand om voor de verschillende renten, welke de Invaliditeitswet kent op het onderhavige punt één lijn te trekken. In het nieuwe artikel 161 der Invaliditeitswet wordt derhalve voorgesteld, een aanvraag om rente niet-ontvankelijk te verklaren, indien de verzekerde of, wanneer het een aanvraag om wezenrente betreft ten behoeve van twee of meer kinderen, alle kinderen zijn overleden vóór de indiening van de aanvraag.

G. Het nieuw voorgestelde vierde lid van artikel 164 der Invaliditeitswet beoogt de mogelijkheid te openen om, indien een invaliditeitsrentetrekker tevens krachtens artikel 57 der Ziektewet z.g. verlengd ziekgeld ontvangt van een bedrijfsvereniging, op verzoek van die bedrijfsvereniging ook de invaliditeitsrente door haar aan de betrokkene te doen uitbetalen. Aangezien in artikel 17, tweede lid, van het wetsontwerp inzake een interim-regeling voor invaliditeitsrentetrekkingen artikel 164 der Invaliditeitswet van overeenkomstige toepassing wordt verklaard ten aanzien van de bijslag ingevolge de interim-regeling, zal de eventuele uitbetaling door de bedrijfsvereniging mede die bijslag omvatten.

H. Het huidige artikel 165a der Invaliditeitswet bepaalt, dat indien een rentetrekker geheel of gedeeltelijk voor rekening van een openbaar lichaam of van een door het openbaar gezag erkende instelling van weldadigheid in een gesticht of op andere wijze wordt verzorgd of verpleegd, de rente in plaats van aan de rentetrekker geheel of gedeeltelijk kan worden uitbetaald aan het orgaan of de instelling voor wiens of wier rekening de verzorging of verpleging geschiedt. Een soortgelijke rege-

ling is ook opgenomen in artikel 17 van de Algemene Ouderdomswet en in artikel 32 van de Algemene Weduwen- en Wezenwet. Een belangrijk verschil tussen laatstgenoemde regeling en die neergelegd in artikel 165a der Invaliditeitswet bestaat hierin, dat een orgaan of instelling op grond van de genoemde artikelen van de Algemene Ouderdomswet en van de Algemene Weduwen- en Wezenwet op maximaal 90 pct. van de ingevolge die wetten uit te keren pensioenen aanspraak kan maken, terwijl het huidige artikel 165a der Invaliditeitswet de mogelijkheid openlaat om de gehele uitkering aan een orgaan of instelling over te maken. Voorts is de toepassing van laatstgenoemd artikel beperkt tot die gevallen, waarin de rentetrekker zelf wordt verpleegd of verzorgd, terwijl artikel 17 van de Algemene Ouderdomswet zich mede uitstrekt tot de gevallen, waarin de echtgenoot of echtgenote van de uitkeringsgerechtigde wordt verpleegd. Nu in artikel 17 van het wetsontwerp inzake een interim-regeling voor invaliditeitsrentetrekkingen is voorgesteld artikel 165a der Invaliditeitswet ten aanzien van de bijslag ingevolge die regeling van overeenkomstige toepassing te verklaren, acht de ondergetekende het gewast in de wet vast te leggen, dat evenals van het pensioen ingevolge de Algemene Ouderdomswet en de Algemene Weduwen- en Wezenwet, steeds een deel van de rente en de bijslag ingevolge de interim-regeling voor de betrokkene behouden blijft. Met de voorgestelde redactie wordt tevens bereikt, dat in de gevallen, waarin naast een pensioen ingevolge de Algemene Ouderdomswet of de Algemene Weduwen- en Wezenwet een rente ingevolge de Invaliditeitswet wordt genoten, voor beide uitkeringen, welke gelijktijdig en door hetzelfde orgaan worden betaalbaar gesteld, bij verzorging of verpleging als hiervoor bedoeld, dezelfde regelen zullen gelden.

I. Artikel 166 der Invaliditeitswet heeft betrekking op de uitbetaling van de slottermijn van de rente na overlijden van de rentetrekker. Indien deze een gehuwde man of gehuwde vrouw is, geschiedt de uitbetaling van de slottermijn aan de langstlevende der echtgenoten. De ondergetekende is evenwel van oordeel, dat voor een imperatieve bepaling als thans is opgenomen in het huidige artikel 166 der Invaliditeitswet geen reden bestaat indien de echtgenoten duurzaam gescheiden leven.

Ingevolge de voorgestelde nieuwe redactie zal de slottermijn van de rente worden uitbetaald aan de langstlevende der echtgenoten, indien deze niet duurzaam gescheiden leefde van de overleden echtgenoot.

In de overige gevallen geschiedt de uitbetaling van de slottermijn aan degene, die naar het oordeel van de Sociale Verzekeringsbank op billijkheidsgronden daarvoor in aanmerking komt, *mits het verzoek daartoe wordt gedaan binnen zes maanden na het overlijden*. Op grond van laatstgenoemde bepaling kan uiteraard, indien daartoe aanleiding bestaat, ook aan de duurzaam gescheiden levende echtgenoot of echtgenote uitbetaling van de slottermijn plaatsvinden.

De wijziging van het tweede lid is louter van redactionele aard en houdt mede verband met de bij dit artikel, onder H, voorgestelde nieuwe redactie van artikel 165a der Invaliditeitswet.

## Artikel II

Zoals reeds in Hoofdstuk IV van het algemeen deel van de toelichting op de voorgestelde interim-regeling werd opgemerkt zullen de vaststelling en de invordering van de premie bij genoemde regeling op dezelfde wijze kunnen plaatsvinden als bij de thans reeds door de bedrijfsverenigingen uitgevoerde sociale verzekeringswetten. Ook de Coördinatiewet Sociale Verzekering zal dus ten aanzien van de vaststelling en de invordering van de premie ingevolge de interim-regeling van toepassing zijn. In verband daarmee zal die wet op een aantal punten moeten worden aangepast. Hierin voorziet het onderhavige artikel van het wetsontwerp.

De vaststelling en de invordering van de premie ingevolge de interim-regeling zullen, zoals in bovengenoemd Hoofdstuk IV werd besproken, geschieden door de bedrijfsverenigingen. De bevoegdheid hiertoe ontleen deze organen, zoals eveneens



werd toegelicht in bedoeld hoofdstuk, niet aan de Organisatiewet Sociale Verzekering doch aan artikel 35 van de voorgestelde interim-regeling. In verband daarmee dient de in artikel 1 van de Coördinatiewet Sociale Verzekering gegeven omschrijving van het begrip „uitvoeringsorgaan” te worden aangevuld met het krachtens de interim-regeling voor de vaststelling en de invordering van de premie aangewezen orgaan. Daartoe strekt de wijziging, voorgesteld onder A.

Naar het de ondergetekende voorkomt behoeven de overige wijzigingen geen nadere toelichting.

### Artikel III

In het vorige artikel van het wetsontwerp wordt voorgesteld artikel 17 van de Coördinatiewet Sociale Verzekering zodanig te wijzigen, dat de werkgever, die gemoedsbezwaren heeft tegen verzekeringen, ook kan worden vrijgesteld van nader aan te wijzen verplichtingen, welke hem bij of krachtens de voorgestelde Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen worden opgelegd. Aan de betrokkenen zal vrijstelling kunnen worden verleend van alle verplichtingen, behalve van die tot het geven van de benodigde inlichtingen.

Ten tijde van het inwerking treden van de voorgestelde interim-regeling zal aan de gemoedsbezwaarde werkgevers in het algemeen reeds vrijstelling zijn verleend o.m. van verplichtingen ingevolge de geheel of gedeeltelijk door de bedrijfsverenigingen uitgevoerde wachtgeld- en werkloosheidsverzekering, ziekteverzekering en ziekenfondsverzekering. Het wil de ondergetekende voorkomen, dat voor de betrokkenen en de uitvoeringsorganen onnodig werk kan worden bespaard door de werkgevers aan wie bij de inwerkingtreding van de interim-regeling vrijstelling is verleend van de aan hen bij of krachtens de Werkloosheidswet, de Ziekwet of het Ziekenfondsenbesluit opgelegde verplichtingen, van rechtswege vrij te stellen van de hun opgelegde verplichtingen ingevolge de voorgestelde interim-regeling. Uiteraard zullen de betrokkenen, evenmin als bij de andere verzekeringen, kunnen worden vrijgesteld van de verplichting tot het verstrekken van inlichtingen. De vrijstelling van rechtswege zal ten slotte slechts moeten gelden zolang de vrijstelling van verplichtingen ingevolge de bestaande verzekeringen van kracht is. Een en ander wordt geregeld in het onderhavige artikel.

### Artikel IV

Ingevolge de huidige Kinderbijslagwet voor rentetrekkingen (artikel 1, eerste lid, en artikel 3a, eerste lid, laatste volzin) heeft de degene, die in het genot is van een invaliditeitsrente als bedoeld in artikel 71 van de Invaliditeitswet, met uitzondering van de gehuwde vrouw, voor zover deze geen kostwinster is, recht op kinderbijslag. Bij de nieuwe kinderbijslagwetgeving, zoals die op 1 januari 1963 in werking zal treden, vervalt de Kinderbijslagwet voor rentetrekkingen. De kinderbijslag voor de onderhavige categorie zal dan van het derde kind af worden verleend ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet en voor het eerste en het tweede kind ingevolge de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden. In artikel 7, onder *h*, van de laatstgenoemde wet, waarvan de tekst inmiddels in het *Staatsblad* nr. 257 van 1962 is geplaatst, wordt nl. de invaliditeitsrentetrekker, eveneens met uitzondering van de gehuwde vrouw, voor zover deze geen kostwinster is, als arbeider in de zin van die wet aangemerkt.

Artikel IV van het onderhavige wetsontwerp strekt ertoe genoemde bepaling van artikel 7, onder *h*, van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden aan te passen aan de voorgestelde interim-regeling. Daarbij wordt de invaliditeitsrente als grond voor het recht op kinderbijslag losgelaten en vervangen door het recht op een bijslag als bedoeld in artikel 3 van de interim-regeling. Hiermede wordt enerzijds bereikt, dat de bepaling een ruimere groep gaat bestrijken dan alleen de invaliditeitsrentetrekkingen. De nieuwe redactie omvat nl. ook degenen, die voor de toepassing van de interim-regeling, ingevolge het bepaalde in artikel 2 van het betreffende wetsontwerp, met een invaliditeitsrentetrekking zullen worden gelijkgesteld, t.w. de in dat artikel genoemde mijnarbeiders en invaliden, die uit-

sluitend als gevolg van het bepaalde in artikel 39 van de Invaliditeitswet niet in de verplichte verzekering ingevolge die wet zijn opgenomen. Anderzijds vallen ook bepaalde invaliditeitsrentetrekkingen buiten de nieuwe omschrijving, zoals de overheidsgepensioneerden, die aan de interim-regeling geen recht op bijslag ontleen. Dit heeft niet tot gevolg, dat deze overheidsgepensioneerden het recht op kinderbijslag voor het eerste en het tweede kind zouden verliezen. Zij worden nl. ingevolge een andere bepaling van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden — artikel 9 — reeds als arbeider in de zin van die wet beschouwd. Wel heeft de wijziging van artikel 7, onder *h*, van de K.W.L. gevolgen voor de financiering van de kinderbijslag voor deze overheidsgepensioneerden. Bij de bestaande redactie van artikel 7, onder *h*, van de K.W.L. zouden de betreffende kinderbijslagen ingevolge artikel 34, eerste lid, van die wet ten laste van het Kinderbijslagfonds voor loontrekkenden komen, bij de voorgestelde nieuwe redactie evenwel ten laste van het Rijk (artikel 34, vierde lid, K.W.L.). Hoewel juiste cijfers niet ter beschikking staan, kan worden geraamd, dat het bedrag aan kinderbijslagen voor eerste en tweede kinderen van de betreffende overheidsgepensioneerden wellicht in de orde van grootte van f 0,5 mln. zal liggen.

Samenvattend kan worden opgemerkt, dat de voorgestelde aanpassing van artikel 7, onder *h*, van de K.W.L. aan de interim-regeling de lijnen, welke in die regeling worden getrokken voor het recht op bijslag voor invaliden, doortrekt tot het recht op kinderbijslag voor de betreffende invaliden. Daarbij verdient nog de aandacht, dat de nieuwe bepaling zodanig is geredigeerd, dat het formele recht op een bijslag als bedoeld in artikel 3 van de interim-regeling de betrokkene reeds tot arbeider in de zin van de K.W.L. maakt. Indien enige anticumulatiebepaling in de interim-regeling het formele recht op bijslag aantast, doch er wel toe leidt, dat in feite geen uitbetaling van bijslag plaatsvindt, doet dit derhalve aan het zijn van arbeider in de zin van de K.W.L. niet af.

### Artikel V

Dit artikel houdt een overgangsbepaling in, welke waarborgt, dat degenen, die thans op grond van de Kinderbijslagwet voor rentetrekkingen recht op kinderbijslag hebben en dit recht door de in artikel IV voorgestelde wijziging zouden dreigen te verliezen, niettemin recht op kinderbijslag behouden. Een en ander zal zich voor een gering aantal gevallen kunnen voordoen, b.v. voor enkele boven 65-jarigen. Invaliditeitsrentetrekkingen boven 65 jaar vallen nl. wel onder de bestaande teksten (artikel 1 van de Kinderbijslagwet voor rentetrekkingen en artikel 7, onder *h*, van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden), doch, gezien het bepaalde in artikel 9, eerste lid, onder *b*, van het wetsontwerp inzake een interim-regeling, niet onder de bij artikel IV voorgestelde nieuwe redactie. In het algemeen zullen evenwel de invaliditeitsrentetrekkingen van 65 jaar en ouder in het genot zijn van ouderdomspensioen ingevolge de Algemene Ouderdomswet en dan uit dien hoofde reeds arbeider zijn in de zin van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden (artikel 7, onder *j*, van die wet). Mochten er zich evenwel invaliditeitsrentetrekkingen van 65 jaar en ouder voordoen, die geen A.O.W.-pensioen genieten, dan voorziet het onderhavige artikel in het behoud van eventueel ingegane rechten op kinderbijslag, indien althans niet reeds op grond van een andere wettelijke regeling recht op kinderbijslag zou bestaan.

De onderhavige overgangsbepaling wordt ingelast in het overgangsrecht, dat ter zake van de intrekking van de Kinderbijslagwet voor rentetrekkingen reeds is opgenomen in artikel XXIX van de wet van 26 april 1962 tot wijziging van wettelijke regelingen inzake kinderbijslag en kindertoelage en van de Coördinatiewet Sociale Verzekering alsmede intrekking van de Kinderbijslagwet voor rentetrekkingen en de Kindertoelagewet voor gepensioneerden (Aanpassing Algemene Kinderbijslagwet), *Stb.* 161. Hiermede wordt — gezien het bepaalde in artikel XXXa, tweede lid, van genoemde wet — implicite bereikt, dat deze overgangsbepaling van overeenkomstige toepassing is op mijnarbeiders, die tot dusver ingevolge de wet

van 22 december 1949 (*Stb.* J 587) recht op kinderbijslag hebben, indien zij — b.v. ook wegens het bereikt hebben van de 65-jarige leeftijd, terwijl zij geen A.O.W.-pensioen genieten — eventueel niet onder de bij artikel IV voorgestelde redactie van artikel 7, onder *h*, van de Kinderbijslagwet voor loontrekken, noch onder een andere wettelijke kinderbijslagregeling zouden vallen.

#### **Artikelen VI en VII**

Deze artikelen beogen — in overeenstemming met hetgeen ten aanzien van de uitkering ingevolge de interim-regeling wordt voorgesteld bij artikel 41, eerste lid, van het betreffende wetsontwerp — de Algemene Ouderdomswet en de Algemene Weduwen- en Wezenwet zodanig te wijzigen, dat tegen een beslissing inzake schorsing of opschorting van pensioen geen beroep op de administratieve rechter meer zal openstaan. Zodanige beslissing wordt immers genomen, wanneer er aan-

gaande de aanspraken van de belanghebbende nog onzekerheid bestaat. Zodra een juist inzicht is verkregen in de omstandigheden, welke bepalend zijn voor het recht op uitkering, wordt de opschorting of schorsing ongedaan gemaakt of volgt een beslissing tot intrekking van de uitkering. Tegen laatstbedoelde beslissing dient een eventueel beroep op de administratieve rechter te worden gericht, niet reeds tegen de voorlopige schorsing of opschorting van pensioen.

#### **Artikel VIII**

Dit artikel behoeft geen toelichting.

*De Minister van Sociale Zaken  
en Volksgezondheid,*

G. M. J. VELDKAMP.